

Константин Величков

VIII. Петрарка

Пред него е безсмъртната поема
и ту мечтай за дивния певец,
ту горе носи се душа му нема,
Лаура дето грей с нетлен венец.

Как сладко своите мъки той смишлява
и сълзите, с кои за нея е плакал!
Втор път живота да се подновлява
за нея пак в страданья би го дал...

Защо днес гледа с жалба на гърдите
тез свитьци, разстлани като в храм?
Защо в скръб мисли, че кратят се дните?

Внезапно той трепна с тревожен плам,
извика, горе кат дигна очите:
– Прости, Лауро! – И издъхна там.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6389>]